

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Josefem Kopřivou
sídlem Václavské náměstí 819/43, Praha 1

proti
žalovanému: **Generální ředitel Vězeňské služby České republiky**
sídlem Soudní 1a, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2024, č. j. VS-204222-7/ČJ-2024-80000P-51ODV

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele Vazební věznice Liberec (dále jen „služební funkcionář“) ze dne 12. 8. 2024, č. j. VS-68338-9/ČJ-2024-80009PR-úrazy. Současně žalovaný vyslovil, že se žalobci nepřiznává náhrada nákladů odvolacího řízení.
2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci podle § 2 odst. 1, § 98 odst. 1 ve spojení s § 100 odst. 1 a § 111 odst. 1 písm. a) a odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), uznána škoda na zdraví, ke které došlo u žalobce při výkonu služby dne 13. 3. 2024 v cca 14:42 hod., když zasahoval při eliminaci zahoření na cele č. X, v důsledku čehož mu vznikla pracovní neschopnost ke službě v rozsahu 12 dní, a úraz byl uznán jako služební. Žalobci nebyla přiznána náhrada za ztrátu na služebním příjmu, neboť po dobu neschopnosti ke službě pobíral dle § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru služební příjem. Současně služební funkcionář vyslovil, že se podle § 111 odst. 1 písm. a), odst. 2 uvedeného zákona bezpečnostní sbor z části 2/3 zprošťuje odpovědnosti za škodu na zdraví, která vznikla v důsledku tohoto služebního úrazu, neboť žalobce při zásahu nepoužil dostupnou ochrannou dýchací techniku a významný způsobem ohrozil svoji bezpečnost a zdraví, ačkoli je dle § 93 odst. 1 zákona o služebním poměru povinen o ně dbát, dodržovat stanovené postupy a používat osobní ochranné prostředky s tím, že náhrady dle § 101 písm. b), c) a e) zákona o služebním poměru, tj. náhrada za bolest a ztížení společenského uplatnění, náhrada účelně vynaložených nákladů spojených s léčením, náhrada věcné škody budou na základě případně uplatněného nároku řešeny samostatně.
3. V odůvodnění napadeného se žalovaný ztotožnil se zjištěními a právním posouzením ze strany služebního funkcionáře. Konstatoval, že je nepochybné, že dne 13. 3. 2024 došlo při výkonu služby žalobce k mimořádné události, a to požáru v cele č. X Vazební věznice Liberec, které se žalobce aktivně účastnil a zasahoval při hašení požáru a evakuaci vězňených osob. V důsledku zásahu došlo k nadýchání zplodin hoření, což vedlo k dočasné pracovní neschopnosti v délce 12 dnů. Tato skutečnost byla zaznamenána a kvalifikována jako služební úraz. Žalovaný považoval za správné zjištění, že žalobce při zásahu nepoužil dostupnou ochranu dýchací techniku, ačkoliv ji měl k dispozici na dozorčím stanovišti, kde se bezprostředně před zásahem nacházel. Tímto jednáním žalobce porušil své povinnosti stanovené v § 92 odst. 3 zákona o služebním poměru, jakož i interními předpisy Vězeňské služby České republiky, konkrétně stanovené v § 7 nařízení generálního ředitele (dále jen „NGŘ“) č. 9/2010, zajišťování požární ochrany ve Vězeňské službě České republiky a č. 73/2010. Žalovaný konstatoval, že žalobce byl opakovaně a prokazatelně školen v oblasti požární ochrany a bezpečnosti práce, přičemž byl seznámen s povinností používat ochranné prostředky při zásahu v zakouřeném prostoru. Je tedy zřejmé, že měl jak znalosti, tak i prostředky k tomu, aby své zdraví chránil. Skutečnost, že tak neučinil, byla vyhodnocena jako vědomá nedbalost, která vedla k poškození zdraví. Argumentace žalobce, že jednal v duchu služebního slibu dle § 17 odst. 3 zákona o služebním poměru, nemůže podle žalovaného obstát. Žalovaný připustil, že žalobce jednal rozhodně a s nasazením, nicméně služební slib nelze vykládat izolovaně a nelze jej stavět nad povinnost chránit vlastní zdraví.

a dodržovat bezpečnostní předpisy, které existují proto, aby minimalizovaly rizika při výkonu služby a jejich porušení nemůže být ospravedlněno ani dobrým úmyslem. Žalovaný uzavřel, že rozhodnutí služebního funkcionáře bylo vydáno v souladu se zákonem, bylo řádně odůvodněno a přiměřeně zohlednilo jak pochybení žalobce, tak jeho nasazení při zásahu.

II. Žaloba

4. Žalobce uvedl, že již v průběhu správního řízení upozornil na to, že Komise pro posuzování škod a regresních náhrad posoudila věc jednostranně a zaměřila se nikoli na následek žalobcova zásahu, ale pouze na jeho údajná pochybení. V zápisu komise i ve zprávě o výsledku šetření oddělení prevence a stížností není zmínka o tom, že žalobce včasným zákrokem zabránil škodám na zdraví a možná i životě zúčastněných osob a škodám na majetku bezpečnostního sboru. Obě zprávy se soustředily na porušení předpisů bezpečnosti a ochrany zdraví při výkonu služby, obdobně se tak stalo i v odůvodnění rozhodnutí. Žalobce měl porušit zásady při protipožárním zásahu a § 7 NGR č. 9/2010, § 92 odst. 3 písm. a) až c) zákona o služebním poměru a § 36 odst. 1 NGR č. 73/2010, v odůvodnění není uvedeno, kterou z několika zde uvedených povinností nedodržel. Namítal, že se stejnou pečlivostí nebyl posouzen průběh události a úspěšnost zásahu.
5. Za kontroverzní označil žalobce argument žalovaného, že měl chránit život svůj a kolegů, nikoli se věnovat záchraně vězněných osob. Dle výkladu žalovaného měl žalobce ignorovat svou primární povinnost učinit bezprostředně vše, aby nebyl ohrožen život osob bez rozdílu, zda se jedná o vězněné osoby nebo příslušníky. Žalovaný trval na dodržování bezpečnosti a ochraně zdraví při výkonu služby, tím byla negována povinnosti žalobce zakročit včas, hrozí-li nebezpečí životu a zdraví. Povinnost nasadit život podle žalobce znamená, že jsou situace, kdy jdou povinnosti stanovené pro bezpečnost a ochranu zdraví při výkonu služby stranou. Ostatně § 92 odst. 3 zákona o služebním poměru předpokládá, že příslušník je povinen dbát o vlastní bezpečnost a ochranu zdraví, umožňují-li to podmínky výkonu služby. Žalovaný tak dospěl k absurdnímu výkladu dikce služebního slibu, potlačil význam povinnosti příslušníka nasadit i svůj život.
6. Služební funkcionář i žalovaný označili žalobcův včasný zákrok k záchraně života a majetku za lehkomyšlný, dokonce za vědomou nedbalost. Podle žalobce bylo provedené krácení nezákonné a odporuje povinnostem příslušníka dle § 17 odst. 3 zákona o služebním poměru, jakož i dobrým mravům a bylo vrcholným projevem alibismu a formalismu.
7. Z důvodu nesprávného právního posouzení věci žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání. Požadoval proti žalovanému přiznání náhrady nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. V prvé řadě žalovaný uvedl, že v žalobě došlo buď k písařské chybě nebo věcně nesprávné interpretaci výše poměrné části krácení odpovědnosti bezpečnostního sboru za škodu. Z rozhodnutí i z jeho odůvodnění vyplývá, že služební služební funkcionář rozhodl o krácení ve výši 2/3.
9. Rozhodné skutečnosti byly v rozhodnutí žalovaného uvedeny řádně, je v něm výstižně a srozumitelně reflektováno šetření příslušné věznice, zejména Komise pro posuzování škod a regresních náhrad, ve spojení se zprávou bezpečnostního referenta věznice o chování a

postupu žalobce během zásahu při eliminaci požáru a ve spojení s příslušným kamerovým záznamem.

10. S žalobní argumentací, která je opakováním odvolacích námitek, se žalovaný vypořádal, prokázal, která konkrétní ustanovení žalobce porušil. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zopakoval, že objekt Vazební věznice Liberec – vězeňská část je začleněn do kategorie činností se zvýšeným požárním nebezpečím.
11. Částečné zproštění odpovědnosti za škodu na zdraví dle § 111 odst. 2 zákona o služebním poměru nastává, pokud je jednou z příčin vzniku úrazu při plnění služebních povinností zaviněné porušení právních předpisů příslušníkem bezpečnostního sboru. Prvostupňové rozhodnutí pak za tyto další skutečnosti, které nelze přičítat žalobci k tíži, označilo vliv zamčených oken a nedostatečné označení tlačítka pro zapnutí ventilátoru. Žalovaný odmítl, že by služební funkcionář nehodnotil věc objektivně, zohlednil i osobní nasazení a úsilí zasahujícího žalobce. Krácení odpovědnosti bezpečnostního sboru v rozsahu 2/3 je adekvátní, bylo přihlédnuto k tomu, že nedbalostní jednání žalobce bylo převažujícím faktorem, které jeho služební úraz způsobilo.
12. Žalobce zavádějícím způsobem interpretuje odůvodnění žalovaného. Žalovaný netvrdil, že žalobce měl chránit život svůj a svých kolegů, nikoliv se věnovat záchraně vězněných osob. Obranu žalobce, že zdraví ani osob nebyl ohrožen, označil žalovaný za nepravdivou, to dokládá nejen kamerový záznam ze zásahu, ale zejména služební úraz žalobce.
13. Žalovaný odmítl nesprávnou interpretaci výroku ve smyslu § 17 odst. 3 zákona o služebním poměru. Uzavřel, že ze spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce porušil existující předpisy a postupy, které mají zajistit bezpečnost zasahujících osob, a tím vystavil sebe, další zasahující příslušníky i odsouzené osoby, jež měl evakuovat, zvýšenému riziku újmy na zdraví. Žalovaný znovu odkázal na § 92 odst. 3 zákona o služebním poměru.
14. Podle žalovaného formuluje žalobce své námitky sugestivním a expresivním způsobem, naznačujícím zaujatost bezpečnostního sboru vůči jeho osobě. Toto hodnocení však nepodložil žádným důkazním materiálem, který by např. mohl hodnověrně vyvrátit zjištění ve zprávě bezpečnostního technika.
15. Žalovaný proto navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl a žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení.

IV. Posouzení věci krajským soudem

16. Žaloba byla podána oprávněnou osobou, v zákonné lhůtě a je projednatelná, soud tedy přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházejícího v řízení dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. Přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
17. Skutkové okolnosti případu nejsou sporné. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce během výkonu služby ve Vazební věznici Liberec prováděl dne 13. 3. 2024, kdy byl denním rozkazem velen jako inspektor dozorcí služby, služební zákrok spočívající v hašení požáru a evakuaci vězněných osob z cely č. 342 a oddílu I věznice, kde úmyslně založila požár vězněná osoba. Při zásahu se nadýchal zplodin hoření a bezprostředně po ukončení události byl hospitalizován v nemocnici. Jeho zdravotní stav si vyžádal neschopnost ke službě od 14. 3. 2024 do 25. 3. 2024, tj. v délce 12 dní. Správní orgány shledaly příčinnou souvislost mezi

vznikem neschopnosti ke službě v důsledku popsané mimořádné události a vzniklou škodu na zdraví považovaly za způsobenou služebním úrazem. Žalobce se nebrání ani popisu toho, jak si při zásahu počínal. Správní orgány měly za prokázané, že žalobce dostal informaci o tom, že na oddílu I nahlásily vězněné osoby vznik požáru, z dozorčího stanoviště č. 2 došel na oddíl, a poté, co pohledem přes průzor do cely č. 342 zjistil, že skutečně došlo k zahoření, šel před oddíl I, kde si vzal hasící přístroj, následně dal pokyn k otevření dveří cely, hasicím přístrojem uhasil požár a nechal vyvést vězněné osoby z cely a z oddílu I. V průběhu hašení požáru nepoužil ochranu dýchacích cest – dostupnou dýchací techniku. Správní orgány vycházely ze zjištění, že dýchací techniku si žalobce měl a mohl vzít na dozorčím stanovišti, kam se ze schodiště, ještě před prvotním vstupem na oddíl I, vrátil pro detektor zplodin kouře.

18. Žalobce nesouhlasí s postupem správních orgánů, které rozhodly o částečném zproštění odpovědnosti bezpečnostního sboru za škodu na zdraví, která mu vznikla v důsledku služebního úrazu, v rozsahu 2/3, a sporným činí aplikaci § 111 odst. 1 písm. a), odst. 2 zákona o služebním poměru a výklad § 17 odst. 3 uvedeného zákona. Vůči uznání úrazu jako služebního žalobce žádné konkrétní námitky neuplatnil. Stejně tak nevznese žádné výhrady vůči postupu, kdy mu nebyla přiznána náhrada za ztrátu na služebním příjmu ve smyslu § 101 písm. a) zákona o služebním poměru z důvodu, že po dobu neschopnosti ke službě pobíral v souladu s § 124 odst. 5 uvedeného zákona služební příjem.
19. Podle § 98 zákona o služebním poměru, *bezpečnostní sbor odpovídá za škodu způsobenou příslušníkovi porušením právní povinnosti při výkonu služby, v přímé souvislosti s ním nebo pro výkon služby.*
20. Podle § 101 odst. 1 uvedeného zákona, bezpečnostní sbor odpovídá příslušníkovi za škodu způsobenou služebním úrazem.
21. Dle § 111 odst. uvedeného zákona, *bezpečnostní sbor se zproští odpovědnosti za škodu, jestliže prokáže, že příslušník škodu způsobil*
 - a) *porušením právních předpisů, služebních předpisů, rozkazů, nebo*
 - b) *v důsledku požití alkoholického nápoje anebo v důsledku zneužití jiné návykové látky,**a že tyto skutečnosti byly jedinou příčinou škody.*
22. Dle odst. 2 citovaného ustanovení platí, *bezpečnostní sbor se zproští odpovědnosti zčásti, jestliže prokáže, že skutečnosti uvedené v odstavci 1 byly jednou z příčin škody. Výši náhrady škody určí služební funkcionář s přihlédnutím k míře zavinění příslušníka.*
23. Z citovaných ustanovení vyplývá, že odpovědnost bezpečnostního sboru za škodu na zdraví způsobenou příslušníkovi při výkonu služby je koncipována jako odpovědnost objektivní. Bezpečnostní sbor se však může odpovědnosti zprostit, jestliže prokáže, že příslušník škodu způsobil zaviněně sám porušením právních předpisů, služebních předpisů nebo rozkazů nebo v důsledku požití alkoholického nápoje nebo v důsledku zneužití jiné návykové látky. Pokud tyto skutečnosti byly jedinou příčinou škody, zproští se bezpečnostní sbor odpovědnosti zcela. Pokud při způsobení škody pouze spolupůsobily, zproští se této odpovědnosti zčásti. Pro částečné zproštění odpovědnosti za škodu na zdraví dle § 111 odst. 2 služebního zákona je nutné, aby služební funkcionář rozhodující o zproštění odpovědnosti bezpečnostního sboru prokázal, že jednou z příčin vzniku úrazu při plnění služebních povinností bylo zaviněné porušení právních předpisů příslušníkem (srov. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 10. 2011, č. j. 10 A 63/2011-28).

24. Rozhodnou tedy byla otázka, zda žalobce zaviněně porušil právní, resp. služební předpisy. Pro posouzení věci jsou relevantní následující ustanovení právních a služebních předpisů.
25. Podle § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru služebního zákona, *příslušník je povinen dodržovat služební kázeň.*
26. Podle § 46 odst. 1 uvedeného zákona, *služební kázeň spočívá v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů.*
27. Dle § 92 odst. 3 zákona o služebním poměru platí, že *příslušník je povinen dbát, umožňují-li to podmínky výkonu služby, o vlastní bezpečnost a ochranu zdraví, i o bezpečnost a zdraví osob, kterých se bezprostředně dotýká jeho jednání nebo opomenutí konání při výkonu služby. Příslušník je povinen:*
- a) dodržovat při výkonu služby právní předpisy a služební předpisy k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví,*
 - b) dodržovat stanovené postupy a používat osobní ochranné prostředky,*
 - c) účastnit se školení zajišťovaných bezpečnostním sborem k bezpečnosti a ochraně zdraví při výkonu služby a podrobovat se ověřování získaných znalostí.*
28. Podle § 7 NGŘ č. 9/2010, zajišťování požární ochrany ve Vězeňské službě České republiky, zaměstnanci a příslušníci jsou při zajišťování požární ochrany zejména
- b) povinni seznámit se s předpisy o požární ochraně a důsledně je dodržovat,*
 - c) účastnit se školení, odborné přípravy a odborného výcviku zaměřeného na požární ochranu a podrobit se ověření znalostí,*
 - d) znát rozmístění věcných prostředků požární ochrany a požárně bezpečnostních zařízení na pracovišti a umět s nimi manipulovat.*
29. Podle § 36 odst. 1 NGŘ č. 73/2010, o systému řízení bezpečnosti práce a ochrany zdraví při práci a při výkonu služby ve Vězeňské službě České republiky, *každý příslušník je povinen používat ochranné prostředky k ochraně života a zdraví, pokud opatření k omezení rizik toto použití stanovuje.*
30. Soud předesílá, že žalobní argumentace je velmi obecná, jde prakticky o zopakování odvolacích námitek, s nimiž se již vypořádal žalovaný v napadeném rozhodnutí. S jeho závěry se soud plně ztotožnil.
31. Napadené rozhodnutí tvoří jeden celek s rozhodnutím prvostupňovým, přičemž z jejich obsahu vyplývá, jaké konkrétní povinnosti stanovené jak § 92 odst. 3 zákona o služebním poměru, tak § 7 NGŘ č. 9/2010 i NGŘ č. 73/2010 žalobce porušil. Jednoznačně se jednalo právě o shora citované povinnosti, které se vztahují k dodržování předpisů o požární ochraně a používání osobních ochranných prostředků, tj. při požáru dostupných dýchacích ochranných prostředků, jejichž rozmístění a manipulaci s nimi byl žalobce povinen po řádném proškolení znát.
32. Vzhledem k výsledkům zprávy bezpečnostního referenta věznice k zhodnocení protipožárního zásahu, při němž vznikl žalobci služební úraz, a dále s ohledem na výsledky Komise pro posuzování škod a regresních náhrad ohledně postupu žalobce během zásahu, nelze považovat za neobjektivní přístup služebních funkcionářů, kteří řešili, zda na straně

žalobce během protipožárního zásahu došlo k zaviněnému porušení právních, případně služebních předpisů týkajících se bezpečnosti práce a požární ochrany.

33. Protipožární zásah byl řádně zdokumentován obsáhlou spisovou dokumentací. K průběhu zásahu se vyjadřoval nejen žalobce, ale i ostatní příslušníci, kteří se buď na hlášení nebo na samotné likvidaci požáru a odvádění vězňů podíleli. Na podkladě jejich výpovědí a kamerového záznamu byla zpracována časová osa řešené mimořádné události. K dispozici byla zpráva bezpečnostního referenta věznice, výsledky Komise pro posuzování škod a regresních náhrad. Bylo doloženo, že žalobce byl řádně pravidelně proškolen (v podrobnostech zejména viz str. 5 prvostupňového rozhodnutí), pokud jde o bezpečnost práce a požární ochranu, včetně náplně školení. Rovněž bylo doloženo umístění ochranných pomůcek – dostupných ochranných masek a detektoru plynu a skříně požární ochrany s dýchací technikou.
34. Soud sdílí názor žalovaného, že se stejnou pečlivostí jako dodržení povinností příslušníka bezpečnostního sboru ze strany žalobce byly hodnoceny také skutečnosti, které se na vzniku škody na zdraví žalobce spolupodílely. Služební funkcionáři ve smyslu § 111 odst. 2 zákona o služebním poměru řádně hodnotili míru zavinění žalobce na vzniku služebního úrazu, stejně jako hodnotili podíl ostatních příčin. V prvostupňovém rozhodnutí na str. 9 služební funkcionář dovodil, že vliv na vzniku služebního úrazu mohla mít též uzamčená okna a nevýrazné označení tlačítka pro zapnutí ventilátoru, které vedlo k tomu, že ventilátor nebyl zpuštěn ihned. Nicméně žalobce se zplodin při hašení požáru nadýchal zejména v důsledku toho, že od prověření, zda na cele hoří, po dobu hašení a vyvádění vězněných osob nepoužil dostupné ochranné dýchací pomůcky, v rozporu se shora citovanými ustanoveními zákona o služebním poměru a služebních předpisů. A pokyn použít ochranné dýchací prostředky nevydal ani směrem k ostatním příslušníkům, kterým velel. Jak bylo konstatováno na str. 9 prvostupňového rozhodnutí, ochrannou masku použil jen jeden z příslušníků, a to až po 6 minutách od prvotního zásahu. Služební funkcionář proto dovodil, že odpovídající je zproštění odpovědnosti bezpečnostního sboru pouze částečné, a to v rozsahu 2/3.
35. Současně služební funkcionáři nezpochybňovali konečnou úspěšnost zásahu, jemuž žalobce velel. Služební funkcionář jednoznačně konstatoval, že se žalobce významnou měrou podílel na rychlé likvidaci plamenného hoření, za což mu patří uznání. I tyto okolnosti byly zahrnuty do úvah o pouze poměrném zproštění odpovědnosti bezpečnostního sboru za škodu na zdraví způsobenou žalobci služebním úrazem. V podrobnostech soud odkazuje zejména na str. 9 prvostupňového rozhodnutí, s tímto hodnocením se žalovaný ztotožnil, posouzení považoval za objektivní a správné.
36. Soud dále dospěl k závěru, že z odůvodnění napadených rozhodnutí nelze dovodit, že by služební funkcionáři shora uvedená ustanovení vykládali ve smyslu, že bylo třeba dát přednost formálnímu dodržení předpisů požární ochrany na úkor rychlé likvidace požáru a ochrany zdraví a života příslušníků i vězněných osob a majetku bezpečnostního sboru. Ze zjištění plynoucích zejména ze zprávy bezpečnostního referenta věznice vyplývá, že konkrétní podmínky (umístění a dostupnost ochranných pomůcek a požární skříně, jakož i časové možnosti) při výkonu zásahu umožňovaly škodě na zdraví žalobce s největší pravděpodobností předejít.
37. Soud se ztotožňuje se stanoviskem žalovaného, že z logiky zavedených zásad požární ochrany vyplývá, že řádné a včasné nasazení ochranných masek zasahujícími příslušníky je nezbytným předpokladem pro rychlé a efektivní nasazení sil a prostředků při činnosti v

nebezpečné zóně při eliminaci požáru, kdy cílem je záchrana života a zdraví všech ohrožených osob. Z odůvodnění napadených rozhodnutí pak plynou důvody, které mají oporu ve spisovém materiálu, pro závěr, že zajišťování dýchacích přístrojů by fatální důsledek, jak tvrdí žalobce, nezpůsobilo. Je totiž zřejmé, že minimálně právě žalobce si mohl vzít dýchací techniku v okamžiku, kdy se ještě před příchodem na I. oddíl vrátil pro detektor plynu na dozorčím stanovišti, kde se rovněž nacházela dýchací technika (viz v podrobnostech str. 6 prvostupňového rozhodnutí). Jak odůvodnil již služební funkcionář, pochybením žalobce jako velícího příslušníka dozorčí služby byl již příchod na místo hlášeného požáru bez ochranné dýchací techniky, byť na vyhodnocení situace žalobcem mohl mít vliv fakt, že se jednalo již o druhou takto hlášenou situaci. Služební funkcionáři příhodně upozornili na zařazení věznice do zvýšeného požárního nebezpečí, čemuž musí odpovídat bezpodmínečné dodržování předepsaných zásad požární ochrany.

38. Krácení odpovědnosti bezpečnostního sboru za škodu na zdraví nelze považovat ani za absurdní výklad služební smlouvy ve smyslu § 17 odst. 3 zákona o služebním poměru, jehož poslední věta zní: „*Služební povinnosti budu plnit řádně a svědomitě a nebudu váhat při ochraně zájmů České republiky nasadit i vlastní život.*“ Citovanou část smlouvy však nelze vykládat tak, že by měl žalobce při posuzovaném protipožárním zásahu nasadit život, resp. zdraví, aniž by zásah současně provedl v intencích první části věty. Tedy řádně a svědomitě ve smyslu dodržení existujících právních a služebních zásad na úseku bezpečnosti práce a požární ochrany pro provedení zásahu. Soud jen stručně opakuje, že v řízení bylo prokázáno, že žalobce své služební povinnosti neplnil zcela řádně, když podcenil míru hrozícího rizika při požáru, jak zdůvodnil žalovaný na str. 9 napadeného rozhodnutí.
39. Soud uzavírá, že žalobcem namítaná pochybení neshledal, rozhodnutí byla vydána na základě zjištění skutkového stavu, o němž nepanovaly pochybnosti, při správné aplikaci § 111 odst. 1 písm. a), odst. 2 zákona o služebním poměru. Postup služebních funkcionářů nelze označit za formální, byť se s ním žalobce, který prokazatelně utrpěl služební úraz, neztotožňuje. Nakonec úspěšný výsledek likvidace požáru na cele žalobcem s přispěním ostatních příslušníků, při němž došlo k poškození zdraví žalobce a krátkodobé indispozici dalšího příslušníka, nemůže být důvodem, aby služební funkcionáři neproověřili a v konečném důsledku nezohlednili porušení právních a služebních předpisů a zásad požární ochrany při uskutečnění zásahu ze strany žalobce.

V. Závěr a náklady řízení

40. Vzhledem k uvedenému dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná, proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
41. Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce i žalovaný s takovým postupem ve stanovené lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas.
42. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
43. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, jemuž však žádné náklady přesahující běžný rozsah činnosti správního orgánu nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 2. července 2025

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu